

NAŠE MISIJNÍ KŘÍŽE

Z našeho národa vzešla dlouhá řada vynikajících misionářů. Od sv. Vojtěcha, přes Jana Nepomuka mi jsou např. Zdeněk Čížkovský,

řada vynikajících misionářů. Od Neumanna až k těm současným, který-Ludvík Armbruster, Jiří Šlégr či Ro-

man Musil. V současné době se ale A stávají se jimi i dříve území, do kterých ve stále větší z oblastí ještě nedávno typicky naší vlasti.

Nemusíme tedy už nastupovat vyplouvat vstříc nejistým cílům, můžeme se svým misijním svého domu (a často i v něm zdůrazňoval, že misionářem má být misií je totiž to, že se o svou víru dáváme najevo, čemu a komu jsme

Asi největší symbolický misijní na brněnském letišti při nedávné návštěvě sv. Otce. A je potěšující, připomínka zachován i nadále

I v naší farnosti máme poměrně misijního kříže. Respektive s jeho ze silných červencových bouří Díky tomu si většina z nás všimla, máme. Berme to tedy také jako další misijní kříže ve svých všech svých cestách. Aby nám hlavu.

mapa misijních území radikálně mění. jednoznačná tradiční křesťanská míře přicházejí vypomáhat duchovní misijních. A to je bohužel i případ

na paluby vratkých korábů a abychom se stali misionáři. Ale působením začít hned za prahem samotném). Jan Pavel II. často každý křesťan a křesťanka. Podstatou dělím s druhými. A že svým jednáním uvěřili a jaký je náš životní cíl.

kříž na území České republiky vyrostl (svým způsobem rovněž misijní) že zůstane jako nepřehlédnutelná v některém z brněnských parků.

čerstvou zkušenost se vztyčováním znovupostavením poté, co se při jedné zlomil. Asi se to nestalo náhodou. že tady vůbec nějaký misijní kříž výzvu, abychom začali stavět další a domovech, na svých pracovištích, na příště nemusel spadnout rovnou na

M.Nedoma

HLAVA XXII ANEB POSVÍCENÍ LASTURY

(NA VLASTNÍ LIKNAVOST)

Jako párek labutí se v záhlaví této Lastury vlní magické číslo 22. A pověstnou labutí věrnost potřebovali čtenáři k tomu, aby se tohoto čísla vůbec dočkali. Číslo 22 patří z mnoha důvodů k mým oblíbeným a na jeho symboliku by se zde dala uvést celá řada analogií, ale mě v souvislosti právě s touto Lasturou na prvním místě napadl světoznámý román Josepha Hellera Hlava XXII. A to především proto, že název tohoto románu se už stal součástí běžného jazyka jako označení jisté absurdní situace. A Lastura se v určité absurdní nebo paradoxní situaci ocitla. Jak jinak totiž označit stav, kdy se ve farnosti i církvi urodilo tolik zajímavých událostí a poslední lastuří číslo přitom vyšlo v dubnu. No, uteklo to a jak vidno, svět se nezbořil. Možná to přivádí i k úvaze, zda farní časopis v dnešní době není tak trochu nadbytečný. Ale o tom zase někdy jindy. Důvodem této odmlky přitom tentokrát není nedostatek materiálu – příspěvků, které zatím leží ladem (autorům se tímto velmi omlouváme) se sešlo dost a snad z nich budeme moci ještě pro další čísla čerpat. Důvodem je souhra celé řady různých nepříznivých okolností, jejichž popis by pomalu sám vydal na samostatné číslo. Především ale fakt, že redakce nemá žádný záložní tým pro kritické situace a tedy je čas zase mobilizovat případné (zatím) skryté talenty, aby se do tvorby našeho zpravodaje zapojily. A tak se zase obloukem vracím k Hlavě XXII a jejímu hlavnímu hrdinovi kapitánovi Yossarianovi, který se snaží zbavit své vojenské letecké povinnosti v čemž mu brání právě především hlava XXII vojenského řádu. Ta mimo jiné říká, že letecké povinnosti může být zbaven ten, kdo je uznán za psychicky narušeného a zároveň požádá o uvolnění. Co budu asi muset předstírat já, abych byl (aspoň občas) zbaven svých povinností redakčních? ☺

Finalizace tohoto čísla probíhala především mezi misijní nedělí a petrovickým posvícením. Proto se také úvodník ještě vrací k misijní tématice. Ostatně je to téma napořád. Jinak, jako obvykle v těchto podzimních sychravých dnech, nabízíme především plnou náruč hřejivých vzpomínek na letošní prázdniny. Radost určitě uděláme početnému a natěšenému fanklubu našeho farního Michala Viewegha – totiž Jirky Fischera. Tentokrát se rozmáchl opravdu velkoryse, takže jeho poutní deník nám vystačí ještě minimálně do příštího čísla ☺.

Takže doufáme, že až budete drobit posvícenské koláče na tyto stránky, že nikomu nezaskočí a také, že další číslo spatří světlo farního světa tentokrát poněkud dříve než zase za půl roku. Krásné posvícení a vůbec celý podzim.

Mirek N.

JIŘETÍNSKÉ IDYLKY

FARNÍ DOVOLENÁ – TENTOKRÁT VE STÍNU LUŽICKÝCH HOR

Jiřetín pod Jedlovou je město tiché a zdá se málo obydlené. Chrám Páně uprostřed prostorného čtvercového náměstí je nečekaně veliký, má trojdílný dřevěný balkon připomínající pavlač zdobenou sochami světců, jejichž jména napsaná švabachem jsou pokryta vrstvou bílé, téměř neprůhledné barvy. V sobotu večer jsme se v něm sešli okolo oltáře a slavili Kristovu oběť a vzkříšení a sytili se Jeho Tělem. Okny prosvítaly tenké paprsky zapadajícího slunce a naše petrovické společenství bylo v kompletním složení i s Miňovskými, Vladimírem Obrátem a Hankou Bejšovcovou, kteří přijeli později. Ani tak nebyla naše skupinka dost velká, aby dokázala svým zpěvem zaplnit ten rozlehlý, tichý chrám, jenž jistě zažil mnohem slavnější časy.

Naším dočasným bydlištěm byla chalupa, která sice neměla zahradu, zato měla velkou kuchyň s fungující troubou a fortelným stolem. Vešli jsme se kolem něho všichni a mohli společně jíst, pít a hrát si. (Tak mě napadá, dokáže někdo z vás pantomimicky znázornit třeba střídavý elektrický proud? My to nedokázali, ale královsky jsme se při tom bavili.)

Z jednoho pokoje naší jiřetínské roubenky se stala kaple, ve které jsme se scházeli ke slavení eucharistie a společné modlitbě breviáře. Ještě nikdy jsem to takhle nezažila. Seděli jsme kolem dřevěného, dlaždicemi obloženého konferenčního stolku, na který František, Kristův kněz, položil dřevěný kříž s Ježíšem na něm přibitým. Stolek se změnil v oltář, stůl obětní a my jsme si přitáhli křesílka a židle blíž a nebyli jsme jen přátelé, kteří přijeli strávit společnou dovolenou, ale tvořili jsme společenství s živým Kristem uprostřed.

Byli jsme spolu, lámali chléb a modlili se tak, jako to dělali první křesťané ve Skutcích apoštolů.

Jednou jsme podnikli společný výlet až za hranice, do německých skal. Chodili jsme po voňavých lesních cestách a já si znovu ověřila, že jsem člověk nížinný a že ztrácím chodeckou konkurenceschopnost, kdykoli cesta přede mnou začne stoupat. Mou dceru Majdu, nejmladší členku výpravy, navíc začala bolet hlava, a tak jsme se loudaly vzadu a zdržovaly. Při nejbližší příležitosti jsme to za doprovodu Romana Fariona vzaly zkratkou a zhroutily se až ve Františkově červené Cordobě a rozmazleně se

nechaly dovézt až ke dveřím chalupy. Majda se pak proměnila v Šípkovou Růženku a spala a spala, dokud se z té bolesti nevyspala... Ale byli mezi námi i takoví vytrvalci, jako třeba Soňa Ida, kteří se do vlasti vrátili pěkně po svých přes hluboké lesy Luže! Prý to byla krásná procházka.

Nevynechali jsme křížovou cestu na Křížové hoře. Majdu už dávno hlava nebolela, takže byla akční a ztratila se mi hned u prvního zastavení. Doufala jsem, že je kdesi vpředu spolu s Jankou a Hankou, dvěma ztepilými neteřemi Milky Marečkové. Nahoře u posledního zastavení jsem Majdu skutečně objevila a oddechla si, jenže pro ni to byl konec zábavné hry na schovávanou. Rozjímání u jednotlivých zastavení mi v důsledku té dětské hry tak nějak „protékalo mezi

prsty“. V lese na rozcestí jsme se potom rozdělili do několika skupinek podle fyzické zdatnosti. My s Majdou jsme se vydaly cestou, která vedla mezi poli. Cítila jsem se, jako když mi bylo šest let a já se toulala za vesnicí. I tenkrát polní cestu

lemovala vysoká tráva protkaná barevnými lučními kvítky, nade mnou zářilo modré nebe motýly a na obzoru se rýsovala romantická hradní zřícenina.

Poklidná, důstojná krása Božího stvoření. Jindy jsme si užívali letní idylky, nořili se do lesního jezírka u Kytlice, polehávali na břehu a povídali si. Také jsme pozorovali a později chytali a ještě později hladili slepýše, který k nám připlul po vodní hladině. Slunce hrálo, voda byla studená a čistá a stavidlo hlídal dřevěný vodník se svým mladším kolegou Jiřím Fischerem z Petrovic. Pak se mezi nás a slunce umístil nízký, šedý mrak a začalo pršet. Zpočátku byl déšť teplý a celkem příjemný a my sebrali batohy a vydali se domů, do chalupy. V průběhu jedné minuty jsme změnili plán a velice toužili najít jakékoli místo, kde na nás nebudou chlístat hektolitry vody. Našli se sice hrdinové, kteří doběhli až k autu, třeba Pavlína s Františkem, ale my ostatní jsme se tísnili pod přístřeškem u místního bufetu - a dobře jsme udělali. Naskytl se nám totiž úchvatný pohled na jezero. Jeho hladina byla temná a dokonale rovná, ozdobená miliony „korunek“ vznikajících dopadnutím velkých dešťových kapek, ve kterých se odrážela oslňující záře blesků. A na té korunkovaté hladině, za zvuku hromů, tiše jako ostrůvek klidu plula kachnička jako protiklad toho dramatu živlů. Ten opeřenec si nedělal zhola nic z deště ani z bouřky.

Netrvalo dlouho a už jsme hodovali v místní hospůdce, a protože bylo teplo, ani nás moc netrápily lehce navlhlé svršky.

Už dost. Pokračování nebude. Ne, že by nebylo o čem vyprávět, ale Lastura nemá tolik stránek a stejně by se čtením určitě nejvíc bavili ti, kteří byli u toho...

...že by ten Darwin měl přeci jen v něčem pravdu?

Renata Černá

foto: J+H. Marečkovi

Z DENÍKU POUTNÍKA JIRKY.

Psát si deník? Kdepak, nic pro mne! Už to vidím! Po návratu z cesty bych z batohu či kapsy při troše štěstí vytáhl zmuchlané špinavé kusy papíru, ze kterých bych stejně, díky svému vytríbenému smyslu pro krasopis, pravopis a úpravu textu, pouze odhadoval, co ty čáry máry na nich vytvořené mají vlastně znamenat. Angličan, sedící ve vlaku vedle mne, zřejmě takový problém neměl. Smolil si svůj deníček jen tak na kolena, ani ho nevyváděl z míry špatný stav kolejnic, po kterých jsme se blížili k německé hranici. K tomu poslouchal hudbu ze svého kapesního přehrávače, cukal hlavou, lehce bubnoval propiskou o papír,

jednou dokonce polohlasem zanotoval melodii. Ida si sedla lépe. Dva němečtí učitelé jeli se svými žáky ze školního výletu, a když se dozvěděli, že jdeme po etapách do Compostely, začal jeden z nich vyprávět vlastní zkušenosti z této pouti, kterou kdysi sám šel. Při rozloučení nám věnoval na cestu 50 €. Když se k tomu připočte dalších padesát, které jsme dostali od Marušky Štefkové naší souputnice z minulých etap, které v práci nepovolili dovolenou, byli jsme na začátek naší cesty docela solidně zajištěni.

V půl osmé večer jsme dorazili do Kirchweidachu, kde jsme zakončili loňskou etapu cesty a kde jsme také začali etapu letošní. Hned na nádraží na nás

čekalo překvapení. Jedna z našich mnohých loňských dobrodinců - paní Viellehnerová, která nás minulý rok schovala jedné noci před deštěm - se s námi přijela přivítat. Pro lidi podobného ražení jsme zavedli pojem andělé. Přiznám se, zpočátku jsem nebyl zrovna příznivcem tohoto termínu a ačkoliv jsem své

rozpaky nikdy nevyslovil, nepřišlo mi přirozené takto hovořit o člověku byť sebemilejším, pohostinnějším, přívětivějším atd. Avšak zkušenost letošního úseku pouti a zpětné zamyšlení nad úsekem minulým mne přivedlo k názoru, že toto označení vůbec přehnané není. Ti lidé totiž nejen, že byli dobří, ale přicházeli ve chvílích, kdy jsme je nejvíce potřebovali.

Dorazili jsme na kraj lesa, na místo, kde jsme spali loni před naším odjezdem. Na rozdíl od předešlého roku se náš počet značně ztenčil, většinou kvůli zdravotním potížím nebo pracovním povinnostem. Celkově nás tento rok bylo šest. Krom mne a již výše zmíněné Soni Idy Váchalové s námi byli otec František, Maruška Michalcová, Martina Trnková a Luboš Fischer. Paní Viellehnerová s námi dorazila až na místo našeho nocležiště, kde jsme ještě před usnutím spořádali vynikající jablečný koláč, který pro nás upekla.

Během noci začalo pršet a tak jsme druhého dne vyrazili až okolo desáté hodiny. Šli jsme zpočátku po silnici, dokud jsme nenarazili na Jakobsweg - cestu, která vede skrz Německo a pokračuje dále přímo do Compostely. My jsme ale raději chodili po jiných, ne tolik známých cestách. Tenkrát se nám však hodila nejvíce, protože jsme nemuseli jít dále podél vozovky. Během dne bylo pořádné horko. Člověk se pořádně zapotí, když jde v odpolední výhni a na zádech má velký batoh, na který si znovu po roce musí

zvyknout! Okolo čtvrté hodiny jsme se rozhodli u jednoho stavení požádat o vodu. Dostali jsme. A nejen vodu. Majitelka nás pozvala před dům na posezení, zájemcům udělala kafe a všem dala miskou zmrzliny. Také nám poradila, jakým směrem se máme dále vydat: „Pár kilometrů odtud je kostel sv. Wolfganga a hned vedle něho bydlí kostelnice, která vám najde místo, kde můžete rozložit stany na noc.“

Když jsme dorazili do Sankt Wolfgangu, našli jsme kostel a kontaktovali zdejší kostelnici. Blondýnka ve středních letech nám umožnila slavit mši v kostele, ve kterém slouží a sama se jí zúčastnila i s celou rodinou, dvěma dětmi a manželem, který sem před lety emigroval z Východního Německa. Sv. Wolfgang, jemuž je kostel zasvěcen, má vztah i k naší zemi. Byl to on, kdo před přibližně tisíci lety dovolil vznik pražského arcibiskupství. „Proč je vyobrazován se sekyrou v ruce?“ Paní kostelnice nám záhadu vysvětlila. Podle pověsti sv. Wolfgang kdysi hodil sekyrou, se kterou bývá vyobrazován a na místě jejího dopadu byl vystavěn kostel, ve kterém se

nacházíte. „A proč jsou pod oltářem ty dvě díry?“ „To jsou otvory pro nohy. V kameni na boku oltáře je díra. Když strčíte nohy do těch dvou otvorů a protáhnete se dírou v kameni, budou uzdravena vaše záda. Předvedu vám to.“ Paní se skrčila, poskládala nohy na pravá místa a jako lasička se protáhla otvorem. Kdyby mi to tak šlo jako jí. Když jsem

konečně zkroutil nohy do správných poloh a chystal jsem se prolézt otvorem, zjistil jsem, že bych potřeboval otvor o pár centimetrů vyšší. Jakmile jsem totiž natáhl nohy, narazil jsem na nečekaný problém. Do otvoru jsem se vešel do poloviny zad, ale druhou půlku a zadek jsem měl příliš vysoko na to, aby se do díry vměstnaly. Teď bych potřeboval nakopnout, pomyslel jsem si. Nahlas však takové přání není radno vyslovovat. Najde se spousta nadšenců, kteří s radostí výzvu přijmou a takových pár kopanců od rozvášněného davu nemusí být zrovna příjemných. Nakonec jsem překážku překonal i bez cizí pomoci.

Ráno nás paní kostelnice pozvala domů na snídani. Jak už jsem v článku naznačil, v Bavorsku jsou lidé mimořádně pohostinní. Příchozího poutníka sice nejprve chtějí poznat, neberou si domů jen tak někoho a tak z počátku váhají, než svolí k tomu, aby si pocestný mohl rozložit stan na jejich pozemku. Jakmile to však dovolí, většinou nezůstane jen u toho. Poskytnou

koupelnu, poradí cestu, připraví snídani. Ani jednou jsme při takové snídani nedostali pečivo z předešlého dne. Vždy někdo z hostitelské rodiny donesl čerstvé. Na stole si člověk pokaždé přišel na to, co mu chutná. Máslo, sýr, džem, med, salám, nutela, ovoce, zelenina, jogurt, káva, čaj, mléko. Nic nechybí.

Vyrazili jsme okolo desáté. To vždycky kde kdo říká: „ Jsme líní! Jen se válíme! Zítra vyjdeme o hodinu dřív!“ Výsledek? Cožpak odbudeme ty, kteří nás pohostili, pár strohými odpověďmi, když se s námi chtějí bavit? Tak tomu bylo i toho rána. Jen ať už jsou ti vandráci pryč! Tak s takovým přístupem jsme se nesečkali ani zde, ani nikde jinde. Paní měla zájem o naši cestu a ještě s námi dlouho hovořila, než jsme se rozloučili. Pak už byl ale přeci jen čas vyrazit. Naším směrem vedla rozestavěná, zaprášená silnice, po které sem a tam jezdily nákladňáky se stavebním materiálem. To se rozumí, pokaždé když takový fujtajksl projel, všechen prašný ten nános se zvedl do vzduchu. „Správný poutník má být pořádně zaprášený.“ No ovšem! Otec František vždycky najde důvod k radosti. Pro mne byla útěchou vidina blížícího se jezera.

Městečko Seeon má velikou výhodu. Leží ve výšce okolo 700 m nad mořem na břehu jezera Klostersee, které je díky své poloze průzračně čisté, zároveň ale neleží tak vysoko, aby voda v něm byla během teplých letních měsíců příliš studená. Pravda, kolem dokola je zarostlé vysokým rákosem, takže jediný možný přístup k němu je koupaliště, na kterém se platí 1,50 € za osobu, ale stojí to za to. Na protějším břehu se do výšky tyčí klášter Seeon. Doplatat až k němu by bylo super, pomyslel jsem si, ale plavat sám, napříč jezerem je hodně opovážlivá myšlenka. Zůstal jsem tedy na své půlce jezera a počkal, až do vody vlezou i ostatní.

Po vykoupání jsme obešli jezero, navštívili klášter Seeon a pokračovali dále velkým parnem. Terénem, kde se držela veliká vlhkost. Těch komárů! V životě jsem jich neviděl taková hejna. Skupinka přede mnou se otáčí nazpět. „Tudy ne, musíme doleva!“ Rázem jsem byl v čele průvodu. Tedy já a bzučivý oblak, který se postupně zvětšoval, jak se na něj nabalovali další a další jedinci komářího plemene. Přidal jsem do kroku. Třeba se unaví a nechají mne na pokoji. S touto iluzí jsem urazil sto metrů. Žádný viditelný výsledek se nedostavil. Rozhodl jsem se tedy k radikálnímu kroku. Shodil jsem batoh na kraj cesty a běžel. Je to komické. Člověk, vrchol stvoření, se dá na útěk před malým, odporným hmyzem. Po padesáti metrech jsem se otočil, a opět jsem se během vracel pro batoh. Zabrало to! Alespoň na chvíli jsem měl od komárů pokoj. Pak už dorazili ostatní a já se nastříkal repelentem, který mezitím někdo pracně vylovil z batohu. Nastával večer. Na noc jsme se utábořili na louce u lesa, najedli se, pomodlili, a šli spát.

Druhý den ráno mne v šest vzbudily zvony kostela z nedaleké vísky. Neměl jsem chuť déle spát. Večer jsem usnul docela brzy, chtěl jsem si užít tu

chvíli klidu, než začne denní shon. Vysoukal jsem se ze spacáku. Zvedal se vítr, zatažená obloha nevěstila nic dobrého. „Bude pršet“ řekl otec František, který rovněž vykukoval ze stanu, aniž bych si ho předtím všiml. Rychle jsme vzbudili zbytek tábora. Vláčet přes den mokré stany na zádech není nic příjemného. V rychlosti jsme všechno sbalili. Bouřka se však přehnala kolem, těsně nás minula a odtáhla na Alpy. Počasí bylo velmi vhodné na cesty. Bylo pod mrakem, nesvítilo slunce, sem tam sice sprchlo, ale i potom jsem usoudil, že je to lepší, než se péci na slunci. Poobědvali jsme u jezera Simssee. Moc rád bych si býval zaplavoval, ale dostal jsem rýmu. Nechtěl jsem si zahrávat s nemocí. Opravdu se mi nechtělo letošní etapu předčasně ukončit.

Simssee bylo dlouhé jezero. Když jsme od něj odcházeli, zastavili jsme se ještě v tamním bufetu na pití a paní prodavačka nám darovala tři porce želatinových bonbónů. Dostalo se mi do ruky želatinové prasátko. Vzpomněl jsem si na otce Františka. Od počátku plánování trasy nad mapou měl v úmyslu navštívit hospodu na břehu Tegernsee, kde prý dělají veliké, krásně propečené, šťavnaté schweinehaxe (*vepřové končetiny – pozn.red*). Pak jsme o nich mluvili skoro každý den pouti. Rozhodl jsem se mu čekání trošičku usnadnit. „Františku!“ Odtrhl jsem želatinovému prasátku nožičku. „No jo, když tohle není ono! To na břehu Tegernsee...“

Na noc jsme zkusili požádat o nocleh na faře. Po třech dnech pouti jsme si chtěli dát sprchu. Ve Schloßbergu u Rosenheimu nám z počátku nikdo neotvíral, pak jsme ale před kostelem potkali místního kněze v důchodu, který zde vypomáhá. Tomu se podařilo zkontaktovat faráře, který nesl za faru zodpovědnost, a měli jsme pře-spání zajištěno. Zúčastnili jsme se večerní mše svaté, využili tekoucí vody a nabrali síly na další den.

U snídani se s námi sešlo několik zástupců místní farnosti.

Celá výprava s jedním z laskavých hostitelů

V takových situacích přišli na řadu Ida s Františkem, protože se dokázali dohovorit německy. Já jsem na jakákoliv slova, vztahující se na mne, reagoval prostým: „English?“ Pak už záleželo na tom, zda daný člověk mluvil alespoň trochu anglicky.

Slunce nemilosrdně pálilo. V Bad Aiblingu jsme si dali kopečkovou zmrzlinu, která nám vláčení horkem značně usnadnila. Jo v Čechách, tam si dávají zmrzlináři herdek majzla, aby kopečkovou sběračku řádně otřeli o okraj nádoby, div ji neobrousí, a dali zákazníkovi pouze to, co v ní po tomto zásahu zbude. Zde to bylo jiné. Prodavačka s rozpráhem hrábla do sladké hmoty a nabrala kopeček dvakrát až třikrát větší než je zvykem v naší kotlině. Osvěžení to bylo báječné. Když jsme zmrzlinu snědli, vydali jsme se vstříc alpským vrcholům. Rýsovaly se na obzoru od prvního dne, ale teď už zbývalo jen pár kilometrů k jejich úpatí. Během jednoho odpočinku jsme se zahleděli směrem k nim. „Támhle ten mrak vypadá jako atomový hřib!“ Vida! Obavy z příkrého stoupání jsou ty tam. Stačí několika dobře mířenými zásahy upravit zemský povrch a putování do Compostely se o pár dní zkrátí. Jenže to bychom se připravili o ta nejkrásnější místa cesty.

Večer jsme požádali o nocleh na statku u Au bei Bad Aibling. Zdejší hospodář posunul kolíky ohraničující ohradu pro voly, abychom měli místo na rozložení stanů. *(Zde autor zřejmě záměrně neupřesňuje, jestli zmíněná ohrada byla tímto zákrokem zmenšena nebo naopak zvětšena. Ponecháváme na laskavém čtenáři, aby si to už nějak přebral sám ☺ - pozn.red.).* „Vlastním akcie jednoho klášterního pivovaru. Chcete ochutnat pivo, které se tam vaří?“ Potom s námi do setmění hovořil na lavičce před domem o tom, jak je na tom bavorská katolická církev. „Otec biskup je moc rád, že má na starosti právě Bavorsko. Je zde 25% praktikujících katolíků, což je nejvíc v celém Německu.“

Vzbudil jsem se, když na stan začaly dopadat paprsky slunce. Vylezl jsem ze stanu a šel jsem se umýt do koupelny, kam nám naši hostitelé povolili přístup. Nasnídali jsme se v obvyklém bavorském stylu a seznámili jsme se s dalšími členy rodiny, která nás tehdy přijala. Nevěřili byste, jak těžké je v Německu sehnat solidní turistickou mapu. To se lítá po všech čertech, infocentrech... Výsledek nula. A najednou nám hospodářova dcera nabídla mapu, jakou jsme za dobu své cesty ještě neviděli. „Vezměte si jí. Víím, kde sehnat jinou.“ Rozloučili se s námi se vši vřelostí a dali se do každodenní práce okolo zvířat.

Cesta, ač již nápadně více zvlněná než v předchozích dnech, byla příjemná díky nadmořské výšce. To se jde úplně jinak, když je o pět stupňů chladněji. V poledne jsme se zastavili na louce u lesa a měli tam mši svatou. Až na jednu či dvě výjimky jsme slavili mši každý den. V batozích jsme nesli potřebné liturgické nádoby, kříž jsme poskládali z kamení či větví ležících okolo, jako oltář bývá nejlepší nějaký velký, plochý kámen. Akorát kráva, pasoucí se toho dne v ohradě vedle louky, na které jsme měli bohoslužbu, ne a ne pochopit, že zvonečkem, který měla na krku, se zvoní pouze při proměňování. Po mši jsme se ještě naobědvali a vyrazili dále. Večer jsme došli do Gmundu, kde se začalo podezřele zatahovat. Zkoušeli jsme sehnat zdejšího kněze, který by nám mohl

poskytnout přístřeší na faře. Ale ten byl kdesi na koncertě a na faře nikdo jiný nebyl. Naproti přes ulici byla ještě luteránská fara, kde byly zrovna pouze děti okolo 14 let. „Rodiče jsou také na koncertě, ale rozložte si stany za domem, tam je to v pořádku.“ Po chvílce váhání, zda máme tuto nabídku přijmout, ačkoli nemáme schválení vlastníka pozemku, nýbrž pouze jeho dětí a po přihlédnutí ke stále se blížící bouři, jsme se nakonec dohodli, že bude nejlepší zůstat. Sotva jsme se najedli a zalezli do stanů, začal liják.

Pršelo celou noc. Okolo sedmé hodiny jsem se vysoukal ze spacáku, přehodil přes sebe pláštěnku a vyrazil do deště. Obloha byla zamračená všude, kam jsem dohlédl. To bude ještě na dlouho. U dveří luteránské fary stál nakrátko ostříhaný muž ve středních letech. Něco na mne volal. „English?“ Tak jsem se dozvěděl, že je to místní pastor a zve nás na faru na snídani. Během jídla jsme se dozvěděli, že předpověď počasí na dnešní den je ve znamení neustálého vytrvalého deště. „Zůstaňte tady,“ navrhl nám pastor, „stany si usušte dole v hale a vyčkejte do zítřka. Pak už má přestat pršet.“

Kam bychom šli?! Pršet má celý den, věci se neusuší a večer budou pořád mokré. „Děkujeme, je to od vás velmi milé.“ Lilo skutečně nepřetržitě, ale fara naštěstí nabízela spoustu možností k zábavě. Ping-pong, fotbálek, kulečnick, domeček pro panenky. Vyzkoušet jsme chtěli všechno, ale největší úspěch měl jednoznačně kulečnick. Martina s Maruškou ho hrály poprvé v životě a objevování této sportovní disciplíny pro ně bylo, jak se zdálo, opravdu velkou radostí. Rádi jsme je v jejich úsilí podpořili. „Drž tágo mezi prostředníčkem a ukazováčkem, to je dobrý způsob pro začátečníky! Bacha na tu černou kouli, když ji trefíš do kterékoli díry, prohrála si! Vylez na ten stůl! Sedni si! Tágo teď protáhni za zády, má lepší úhel, líp to trefíš!“ Nevím, zda se naše hra řídila oficiálními pravidly. Luboš

Vyzkoušet jsme chtěli všechno...

tvrdil, že vždy, když tuto hru hrál, tak to bylo podle jiných pravidel. Teď jsme hráli po vzoru jednoho z jeho bývalých spolužáků, jakéhosi Lehovce (*nejedná se o našeho bývalého kostelníka a nynější hvězdu TV Noe – pozn.red.*), jehož pravidla nám k naší pinkané úplně stačila. Když jsme šli večer spát, pořád ještě pršelo...

Jiří Fischer

Chcete vědět, jestli už našim poutníkům konečně přestane pršet? Tak sledujte pokračování v příštích číslech.

foto: M.Trnková a M.Michalcová

redakční zadní vrátka

(aneb když Okénko nestačí a máme hodinu k dobru)

V podstatě bez nadsázky je možné tvrdit, že pokud je tato Lastura vytištěna včas, tak je to díky té hodině navíc, kterou jsme získali přechodem na zimní čas. A tak doufáme, že po delším spánku budete i shovívavější k jejímu obsahu. A delší večery Vám poskytnou i více času na čtení. ☺

Tak ať se ten zimní čas vydaří !

V průběhu letošních prázdnin se nad Prahou přehnalo několik prudkých bouří. A vítr během jedné z nich způsobil, že spadl dřevěný misijní kříž u našeho kostela. Naštěstí ale zůstal opřený o kostelní zeď jen pár dní. Pan Bohumil Průcha s panem Milanem Novákem jeho spodní část opravili a kříž připevnili na jeho původní místo. Oběma jim děkujeme za jejich práci a ochotu a přejeme jim hojnost Božího požehnání.

pas

LASTURA, č.22/2009, pro vnitřní potřebu vydává Římskokatolická farnost u kostela sv.Jakuba Staršího, Edisonova 17, 109 00 Praha 10 – Petrovice, web: <http://farnost.petrovice.org>

Bankovní spojení: Poštovní spořitelna, č.ú. 188731509/0300. Fond na farní centrum: var.symbol 153.

Kontakt na duchovního správce: tel: 222956361, GSM: 776252251, prevrat@volny.cz

Kontakt na redakci: lastura@email.cz. Uzávěrka dalšího čísla: 30.11.2009.

Redakční rada tohoto čísla: P.M.F.Převrátíl, M.Nedoma.

Poděkování všem přispěvatelům a Mgr.Jiřímu Vonešovi za poskytnutí grafiky sv.Jakuba.

Náklady na výrobu jednoho výtisku: 10,- Kč